

Агнетка Костелник

Балатинац'

Гомбуля

Агнетка Костелник Балатинац - Ahnetka Kostelnik Balatinac
Гомбуля - Božićna kuglica

Видаватель - Nakladnik

Союз Русинох Республики Горватской и Провентус д.о.о. Церна
Savez Rusina Republike Hrvatske i Proventus d.o.o. Cerna

За видавателя - Za nakladnika

Дубравка Рашљанин - Dubravka Rašljanin

Главна и одвичательна редакторка -

Glavna i odgovorna urednica

Вера Павлович - Vera Pavlović

Рецезент - Recezent

Надія Ляхович - Nadija Ljahovič

Лекторе - Lektori

Мария Вулич (руски язык) - Marija Vulić (rusinski jezik)

Вера Павлович (горватски язык) - Vera Pavlović (hrvatski jezik)

Компьютерска приготовка - Kompjutorska priprema

Агнетка Балатинац - Ahnetka Balatinac

ДРУКАРНЯ - TISAK

Провентус д.о.о. Церна - Proventus d.o.o. Cerna

Друковане помага - Tiskanje potpomaže

Совит за национални меншини Республики Горватской

Savjet za nacionalne manjine Republike Hrvatske

ISBN 978-953-7767-12-9

ТИРАЖ - NAKLADA

300 прикладніки - 300 primjeraka

**Агнетка Костелник
Балатинац**

ГОМБУЛЯ

Вуковар, 2017. року

ДРУКУЕ ШЕ З ДОПОМОГУ

TISKANJE ПОТРОМАŽЕ

Совит за национални меншини Републики
Горватской

Savjet za nacionalne manjine Republike Hrvatske

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000974325.

Слово редактора

**Руснаци у поетскім швеце Агнетки Костелник
Балатинац**

У поетскім швеце Агнетки Костелник Балатинац укоренена свидомосць о припадносцы рускому нациальному еству котре ма свойю окремносци, а тата свидомосць вязана зоз ей одрастаньем у родним сримским валале Миклошевцих. Тот швет крэгки и ніжні, метафорично повязаны зоз крачунску гомбулю, як сама авторка наволала свою нову збирку поезій.

Збирку отвера писня „Дом“ котра бешедус о людской потребі же би ше чловек голем раз врацел на прадідовски праг, бо после віменьвання животных спокусох, после радосци и церпеня природно гледац свойю корені котри далёки, а поетеси блізкі.

Шлідзи писня „Далёка драга“ котра бешедує о спокуси Руснака же би зачувал свойо ёство у цудзини и у негосцюлюбивим kraю створел власни дом, збудовал церкву и школу, дзеци и унукох научел родимей писні и вири. Руснацы блукаюци шветом зоз своей безменей оцовщини, у исторії записаней як Горніца, у шерцу ноша любов гу кождому чловекови, а ўх тварди, вредни, парастски руки застарано зложени у молитви и за „хлеб наш насущны“. Пред нашима очми вираста швет валалу, дильовох и розкошных топольох хтори, високи и красни, заш лем крэгки подобно як и наш мали чловек дзвигаю конари гу небу. У тим швеце чловек глубоко повязани зоз природу, зоз коньми, плугом и жему, до чисей глубини ше запатра и вислухує шептане живота, ше надёю же жатва зоз Божу помоцу будзе богата. У тим швеце жалі частейши як шмых, утрага милих частейша як щешліви конец, у тим швеце велі поцискую любовну жалосц и церпя пре зохабяне родимого kraю и одходу на други конец швета дзе глядаю лепши живот.

Насловна писня „Гомбуля“ отвера поетесово интимистичне спознанеже красасай гомбулі защицена зоз ценонду и крэгку блану котру непознate око не годно анё обачиц. Тота гомбуля виполненста зоз цеплоту и виру, але раз ненароком одтаргнута зоз крачунскага древка поства необачліва, бо швет крача понад ню у бригох по уж уходзених дражкох и не ма часу ужиц ше до ей краси. Так гомбуля символично

постава Цесаричова „Хмара“ и уметніцки кредо Агнетки Костелник Блатинац.

У писні „Сушедово“ читаме о добросушедских одношеньях, о швеце котри исновал на порозуменю, медзисобним помаганю и почитованю котри, нажаль, щезнул у глібіни и чарнідлу вуковарскога церпеня пред котрим ше у молитви „же би ше не повторело“ згина од болю. Шлідза писні віткани зоз спознаньем шмерци и страданя „Вуковару зоз любову“, „Вше ши зо мну“, „Догорелей швички“ и „Тераз кед на тебе час“... Спознане болю прераста до молитви и розгварки з Богом у хторей ше наздава же ше людзе зоз скорейшого живота враца на нашо простори.

После шицкого враца ше любови, жада ю жиц и спознац зоз розумом. Єй остава лем прилапиц факт же ей швет лем ей, а швет другого ёства лем його и гоч ше тоти два швети дарaz преплєтаю, дарaz крачаю ёден коло другого, як кед би дзелели радосци и чежкосци, вноци у цихосци завераю дзвери ёден пред другим и знова поставаю два розлични швети.

Збирка поэзій „Гомбуля“ Агнетки Костелник Балатинац, усудзуем ше написац, хвильково ёдна з найлепших творох рефлексивней лирики написана на руским языку на нашим просторе и прето ю препоручуем за друковане.

Вера Павлович, проф.

Агнетка Костелник Балатинац

ДОМ

Я знам же на тим швеце
и таких и иншаких людзох ёст.

Я знам же на тим швеце
сдни живу трапезу жию,
а други зоз злагоду
през живот преходза.

Я знам же после каждого дижджу
слункови дзень приходзи
и же после ноци віше рано пшита.

Я знам же кажда ластовка
власне гніздо звива
и кажда ше ғовля
віше на исте гніздо враца,
а лем чловек родительски дом,
же би звил други, зохабя.

Але нє знам
кельо днї у року буду

СЛУНКОВО, а кельо ДИЖДЖОВО,
нє знам кеди ноц
будзе ясна, а кеди цма,
нє знам кеди слунко будзе
грац, а кеди пражиц,
и нє знам чи ше чловек,
за живота свойого,
ище дакеди,
до дому прадїдовскаго,
сцигнє врациц.

ДРАГА ДАЛЕКА

Драга далёка,
ноги вистати,
душа уж давно замарла,
кrouchай лем брині,
по ораніни,
дзе хижака дакеды стала.

Руснак дакеды
на тей ровніни
дом свой будовал,
школу и церкву
руску читальню
за народ сновал.

З билого швета
як пан ше врацел,
на грунту старым
пановац.

Розваленіско ләм напол
и почал горко бanovaц,
бо нащадка свойо
у духу руским
нє сцигнул виховац.

РУСНАЦИ ЗАНАВІШЕ ОСТАЛИ

По швеце ягод пипине,
широм ше вони розшали,
квіток любови спрам своїх,
горяцо зап лесм чували.

На свойо не забували
Руснаци віше єднак остали.

Мац их писньочки учела,
оцец раховац по руски,
баба им ручки зложела
молитви кед их учела.

На свойо не забували
Руснаци віше єднак остали.

Дідо зоз франту починал
кажде стретнуце на дворе,
а вец их гу коньом водзел
най знаю же не лем трактор
жем чарну оре.

На свойо не забували
Руснаци віше єднак остали.

З мобітелями шицко сликовали,
на Фейсбук швидко поставяли,
по цалым швеце слики розослали,
пайташе им фотки „лайкали“.

На свойо не забували
Руснаци віше єднак остали.

Гевти прэйг океану
барз ше чудовали
кед таку красу видзели,
а вони ю напушиц сцели.

На свойо не забували
Руснаци віше єднак остали.

Бида ше за красу не пита,
хлебик заробиць требало,
зоз жальом у шерцу
на драгу ше далеку рушало.

На свойо не забували
Руснаци занавше остали.

Агнетка Костелник Балатинац

ХЛЕБ НАШ НАСУЩНИ

Хлеб наш насущни
дай нам Боже неспка
бо по кантох шмечца
людзе хлеб збераю,
пред мега тарговинами
лєбо пред церкву
пенеж жобраю,
а віше частейше
людзе зоз схилену главу
коло нїх преходза
бо анї сами
пенеж
у кишенки
нє маю.

На другим боку яхти,
ферарий и ламборджиниї,
очи, аж и вноци,
за слунковима окулярами
скрити,

совисц чи ненависц...

Дай нам Боже сцерпеня,
од'жень од нас ненависц.

По драги праведнікох
крачац витирвало
велї нє жадаю...
лєбо нє знаю...

А ти оцец,
по якей драги ти крачал
док ши живот за нас будовал?
Чи и твойо очи
слунково
окуляри скривали
та ми нєшка
без бригох жиєме,
лєбо ши крачал
по церньовей драги
та прето и ми нєшка
гордо крачац можеме?
На окрайску валала,

тополя шицко записала.

Дай нам Боже
спознац моц тополі,
дай нам Боже
розвлучиц добре од злого.

У сторочних жилох старей панї
пречекли велї роки,
и гладни и сити,
и боляци и радосни.
Витри єй конари ламали,
гранати ю калічели
даскельо войни прежила
але ю нє зніщели.

У малим валалє,
дзе ше приселели,
Руснацы ю себе,
на концу валала,
за потіху посадзели,
а веџ опрез нєй
Криж положели.
Ту ше жени

модліц приходзели,
квеце приношeli,
ту хлопи
калап з глави знімали
кед коло Крижа
на полбо одходзели,
Слава Оцу и Сину и Духу Святому,
так ше при крижу кланяли,
ту дзеци,
з биціглу прибегнуц знали
и од Ісуса пайташох за бавенс
вимодліц жадали.

Тополя виросла,
конари розширела,
хладок над Крижом,
за злагоду тим цо модля,
створела.

Генерацыі преходзели,
коні з тракторамі заменёли,
место калапох
хлопи гологлави ходзели.

Коло Крижа
з полну швидкосцу
преходзели,
калап нє мали
та го нє знімали,
а жегнац ше
позабували.
Жени віше ридше
квеце приношели,
дзеци место бициглох
моторки и скейтборди
гонёли,
а за приятельох у бависку
модліц нє мушели
бо им Фейсбук теліх
приятельох принесол
же ані провадзиц шыцких
нє старчели.

Тополя конари свойо
и далей развивала,
прешлосц Руснацом чувала,

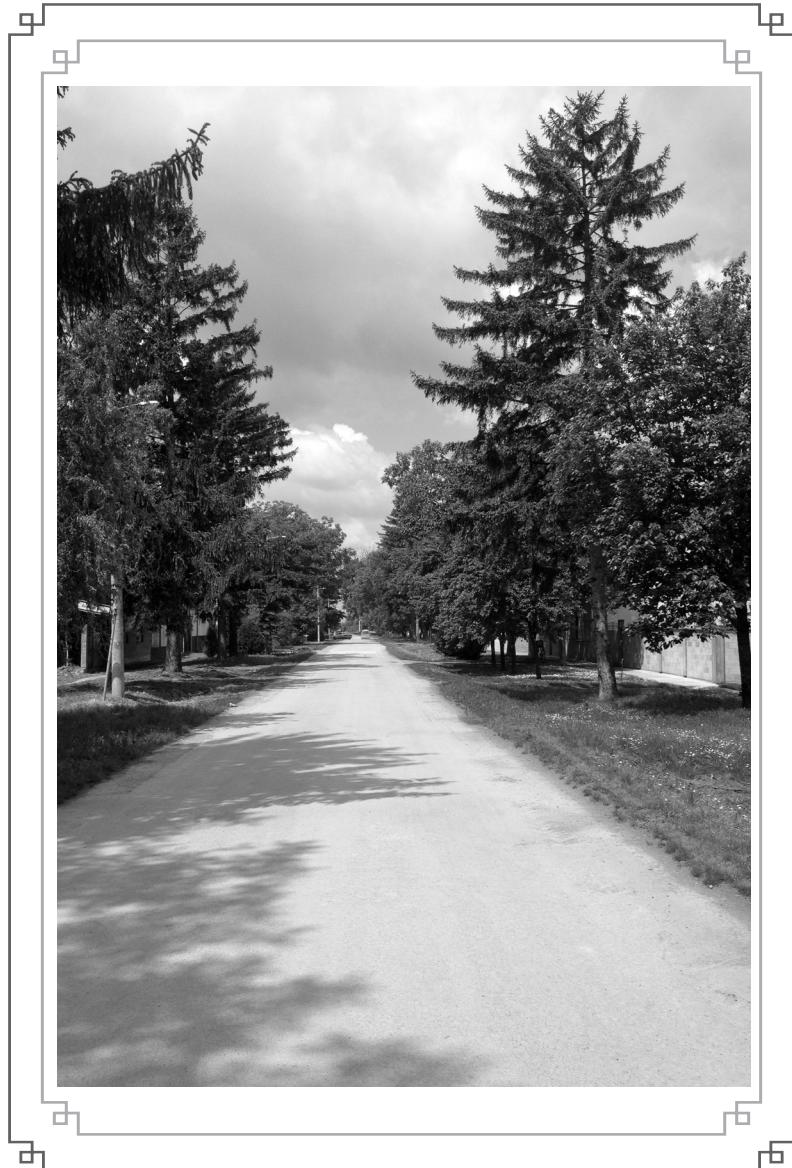
у шушпоту лісца
будучносць за Руснацох гойсала
и чекала, чекала,
свойх Руснацох очуваць жадала.

КОРЕНІ

Прешлосць прежита
през приповедкі старши,
у терашніосци розжирячена
за будучносць приготовена.
Руснак уж давно
поля з конъмі не оре
але памятка єднак остава,
з колена на колено
любов парастска
до генох записана.
Жем, вецей як злато
Руснак люби!
Квитки мушкатли,
оргони
и ружи червеней
у кождэй заградкі зasadзени,
пах ліпі облакі обвива,
а швижо печени хлебик
Руснакови

Агнетка Костелник Балатинац

дзецинство на шерцо
привива.
Чува вон свойо
так, през памятки,
бо живот ноши
віше нови загадки.
Алс там дзеніка
у Карпатах,
у Керестуре чи Коцуре,
чукун-чукундідо давно засадзел дрэво
котре кажда генерация Руснацох гледа
и корені свойо нігда, нігда,
баш нігда,
нікому не преда.

Агнетка Костелник Балатинац

МОСТ СЛИЗОХ

Мост слизох повязовал драгу кадзи крачала,
роптасцерал ше за ню як шлаэр.

Дзе лесм крочела,
капка за капку залівала жем, сцернянку,
корені старей тополі на концу валала,
дражки бетонски, лавочку пред хижу...
одпітовала ше од кождай травки,
сцела облапиць кожди ядовець,
побочкаць

кожди квиток мушкатли и косатки...

Затримаць пах червеней ружи у чувствох,
преляць до очох белаве небо понад валала
и годзину з турні у ухох зачуваць док поладне
вибивала.

Дзвони на «Ангел Господній» поволовали,
пред хижу клекла, три раз ше прэжегнала,
молітву вимодлела и жем побочкала.

Жадала умертвиць чувства
и з опміхом крошиць до автобуса
котры ю одвеже там дзешка

Агнетка Костелник Балатинац

дзе лепши живот,
дзе ше нє шпирта по шмецу
же би ше нашло фалаток хлеба,
дзе ше нє патри до бутелара
кед дзецко пожада сладоляд...
Сцела урезац сличку валалу
глїбоко до шерца и замкнуц ю,
замкнуц до найдальшей клїтки,
по час кед ше знова враци.
Але слиза слизу здоганяла,
боляци крик вирвал ше зоз першох,
а нога чежко на гарадичу ставала,
автобус як жвир неприятельску доживйовла.
До снох о лепшим живоце у цудзим краю
вериц гевтей хвильки престала
кед нога
по власним обисцу
вечей нє крачала.

Агнетка Костелник Балатинац

ГОМБУЛЯ

Моя гомбуля отаргла ше з кризбана,
прекрашнє прикрашеного ядовіца,
на чесць Ісусового родзеня,
и закотуляла ше по коляї живота.
У ней швет, защищени з вонка,
притулени та своєй визій з нука.
З пошвидшаньом ше котуляла гомбуля
по добре уходзенай коляї,
віше швидше и швидше.
Не обачовала вецей квеце коло драги,
ані древка,
ані турню церкви хтора ше видзи з далёка,
привидзовало ше як же вецей не котуля,
але тераз як же леци!
Круцини, хтори ей живот кладол на драгу,
резала попрэйга
же би чим скорей ішла далей.
Понагляло ше ей, понагляло барз!
А вец, на єдней круцини,
швидкосць була превелька,

инерция ю вируцела з колаў
и закончела у парлагу.
Смутно чекала же ю дахто
придзе віратовац,
але гомбулю ніхто не обачовал.
Чекала, чекала,
уж безнадейно чекала.
Людзе преходзели,
гомбуля ше віпинала,
з красу пробовала прыцагнуц повагу,
але ніхто ше не застановівал.
Преходзел тадзи ёден чловек,
заблісло му цошка у парлагу,
зашпол, а кед видзел гомбулю,
замахнул з ногу, сцел ю копнунц далей,
а вец обачел цінъ цінкі
у жвератку гомбулі.
Ніжно ю дзвігнул, осторожно однесол дому
и положел на ядловец у дворе
же би ше у неё опатрали и цінка и мотиль,
и шнігова пахулька, и ранша заря слунка.
Гомбуля постала жвератко швета коло себе
як цо и ми жвератко ёдни другим.

СУШЕДОВО

У истим су валале народзени,
у истей школи пирко брушели,
до истей нини на прадки ходзели,
у истим ше месце поодавали и поженели,
з почитована ёдно другому двоєли,
у истим хотаре вредно на польох робели,
пре войну на даскељо роки
розисц ше мушели,
а вец, уж стареньки, до валалу ше врацели.
З радосцу каждай недзелі дополадня
знова до церкви ходзели,
а пополадню
пред сушеда на лавочки шедзели.
Кажде рано док по хлеб до дутяну ишли
«Дай Боже добре рано»
ёдно другому жичели,
а предвечаром кед ше двор заметал и статок
намириял,
«Дай Боже добри вечар»

прейг плота радосно гуторели.
Старосц у истим валале дочекали,
азеци и унучата випровадзали,
зоз смутним опміхом на поздрав махали,
а вец з крочайом чежким
кажде до свойого обисца ше врацали.
Єдно коло другого роками жили,
фамелій вельки зродзели
и нїга, але нїга крижком слово
єдно другому не гуторели.

ВУКОВАР

Заври очи и задумай дзень
кед слункова заря розбавено
танцovalа на габох дунайских.

Заври очи и задумай дзень на плажы
кед жуброт купачох коло тебе
указовал на полни варош
безбрежних людзох.

Заври очи и задумай пах ліпн
на побрежю дунайским
дзе залюбени пары шептали
єдни другим на ухо,
док коло нїх людзе преходзели
на кождоднёвых преходзкох
у пополаднёвых годзинох.

А тераз отвор очи
и оглядні ўе коло себе,
пушт най ўе вирве

Агнетка Костелник Балатинац

крик з першох
и затреше шерца тварди,
патри и паметай!

Попатри на дом свой розваляни,
здогадні ше дзе пайтапе позабивани,
здогадні ше плачу дзецох широтих
под голим небом позохабяних.

Оглядні ше, душо розжалсна,
и запаметай, запаметай пекло
яке створел род человечески,
запаметай,

же

би

ше

вецей

ніга

не

повторело.

Агнетка Костелник Балатинац

ОСТАТНЕ ШВИТАНЄ

Силуeta
на одходзе
ләм ше неясно
обачовала
у пвитаню.
У здогадованю,
у змерканю,
на яви
у сну...
...силуета...
и ошміх
кед ши
подзвигнул руку
на поздрав...
але очи,
таки смутни твойо очи
у моїм здогадованю,
як кед би знали
же остатнї раз патра
славонське швітанє
у гевтим войновим вихору.

Агнетка Костелник Балатинац

ВУКОВАРУ З ЛЮБОВУ

Твойо рани ище печаци,
Твойо памятки ище боляци,
Твойо стретнуца ище джобаци,
Твойо очи смутно патраци.

Твойо коляї з больом вибраздани,
Твойо габи з больом вигойсані,
Твойо дні з больом вишвитані,
Твойо ноци з больом преплєтані.

Твоя прешлосць слунково дні памета,
Твоя терашнёсць престарта
по конець швета,
Твоя будучносць на младосць очи упера,
Твоя мрія кождому шерцю отвера.

Агнетка Костелник Балатинац

ВШЕ ШИ ЗО МНУ

Слухам це през шептане витру,
видзим бліцане твоїх очох
през мраморни пламень гвіздох
и знам же док мешаць бліці
на цмім небесним горизонту
ТИ ЗО МНУ

У цихосци майскай ноцы,
у паҳу лиловей оргони,
у колаях вселенских пространствох,
и бліщаціх шветлох ресторану
ЗНОВА ШИ ЗО МНУ

У змерканю и швітаню дня,
кадзи лем рушым провадзи ме
ТВОЯ ПОДОБА

И кед шедзим сама у хижі,
смуток ми розбіваю твойо слова,
бо у попатрунку моім лем ти,
и уж трепецаци пламень
ДОГОРЕНЕЙ ШВІЧКИ

На кридлох ноци приходза пред очи
желені поля ровніни,
червене пипине у златим житу
и на побрежю єднай рики
ГОРДИ ТОПОЛІ

Медзи старима конарами
плесту ше ніткі нашей младосци,
найкрасші дні першай любові,
и заря слунка у наших очох
док пвіци зоз тайну
ВИЧНЕЙ МЛАДОСЦІ

ПІСНЯ „ПАЙТАШОВИ“

Я ше не придавам
у тих чежких часох,
криж свой будзем ношиц
так як записане.

Тебе ләм, на грих твой,
придам душу свою
кед ци слово будзе
з поліном обляне.

Свойо грихи шицки
широ висповедам,
Бог ми уж пребачел,
ләм Я себе НЄ.

Нє припознам твойо
зради и зависци,
так нє записане
же би ше судзело.

Агнетка Костелник Балатинац

Свойо щире шерцо
виложим на длани,
най ләм джобу до нъго
кед им так весело.

Моя душа мирна,
одпитац ше можем,
ләм смуток у очох
пове о тим жалю.

Кед на концу пайтап
фаризей постава,
ләм молитва теди
тей душни остава.

Агнетка Костелник Балатинац

ВРАЦИШ ШЕ

Можебуц ши нє мал часу,
праве на мне мерковац,
можебуц я нє мала часу,
досц часто модліц
же би ши ме нє зохабел,
але врациш ше,
зnam же ше врациш,
бо ноц нїгда нє тирва непреривно.

Врациш ше
як ше и слунко враца кажде рано,
як яр віше после жими,
як ластовка до истого краю,
врациш ше зnam,
зnam сигурно же ше врациш
до шерца мойого
и останем навики.

Скорей як людзе вигваря,
будзем знац же ши ту,

скорей як дзвони задзвоня,
у моей души уж віписане будзе
Христос Воскрес!

Знам же ши ту,
віше ши бул и віше останеш!

ТЕРАЗ ТВОЙ ШОР

*Збогом тебе, роду мой давни,
збогам ровнію, збогам цудзино!*

На кридлох витру
одлецім непка
за гору чарну, за рику мутну,
зачирим шицкі боляци рани
до озера ліковитого,
престрем ручнік били
на чарни криж,
а ти лем вигвар:
„Покой вични даруй ей Господи
и шветлосць вична най ей швици“.

На оштри камень
я ше пошпоцела
але душа шветлосць спознала
и дух мой од цмоти ше одорвал.
Чловечески спутана до цела
висловиц сом не могла

СЛОВА ОДПИТОВАНЯ,
ләм очи бешедовали
гевтим хтори сцели зрозумиц.

Ти не розумел
ләбо ши ше бал,
бал власного чувства
гоч сом ци гуторела
„Не бой ше одо мн€“
ал€ забула сом доложиц
„Бой ше од самого себе “.

Покута моя виполнена,
тераз шор на тебе.
На Заповид ши забул
гоч „Оче наш“
модлїш порядн€.

И Циган коня учел
жиц без поживи
и нас учили
жиц без вири.
Конь

на концу здохнул,
а яки конец нас чека?

Дакого научели,
дахто ше не сцел научиц.
Хто ше научел,
лагодни жемски живот вижил,
хто ше не сцел научиц
модлі ше
за живот небесни.

Тераз твой шор.
Най драги твойо
Дух Святы провадзи
лем Заповид нігда не забудз
„Любце єдни других
як цо и я
любел
vas“.

Агнетка Костелник Балатинац

ЛЮДЗОХ МИ ВРАЦ, БОЖЕ МОЙ

Людзох,
людзох ми зохаб
Божей мой
бо кед людзох нестане
цо на тим Швеце остане?

Людзох,
людзох ми врац
Боже мой,
чесних, щирих и
правдолюбивих
бо кед их вежнеш,
яка будучносц чека
потомкох?

Людзох,
людзох ми створ
Боже мой,
людзох зложних
хтори мир на швеце збудую
и хтори гласно, без ганьби,
вигваряц буду

„Вирую“.

Агнетка Костелник Балатинац

ЗАВРИ ОЧИ

Заври очи,
кажды куцик
устох твоїх побочкам
и шерцо ци свойо знова
на дарунок дам.

Заври очи
у хвильки спознанш
же душі нашо єдно
у тим безкрайним
вселенским просторе.

Заври очи,
до мрії райскей
запліваме вєдно,
там дзе ноци
з гвиздами овинчани,
свою ци любов знова
пришагнєм.

Агнетка Костелник Балатинац

ЗАЛЮБЕНА ДО ОЧОХ ТВОЇХ

Залюбена
до очох твоїх,
нє обачела сом
прекрасного мотиля
на квету.

Залюбена
до очох твоїх,
нє обачела сом
же ластовки
пришли и пошли.

Залюбена
до очох твоїх,
нє обачела сом
же прешли
и яр,

и лєто,
и єшень,
лєм ме цошка
у гарл€ счисло
бо сом почувствовала
же знова приходзи
жима,
кед очи твойо
цмейши постали.

МРИЯ

Цинь на побрежю
на хвильку прекрил габу
котра мрию ношела.
Слунко ше побавело
зоз капками води
и забліскотала
як драгоценни камень
на заручніцким персценю.
Однєсла ю габа дунайска
гет там до Чарного моря
ище теди
кед плівац знала лєм
при побрежю.

Агнетка Костелник Балатинац

ВЕРИМ

Верим
же шерцо твойо
з моїм дурка як єдно.

Верим
же очи твойо,
у моїх,
як жвератко,
любов рефлектую.

Верим
же розширені
руки твойо
до цеплого облапеня
вше ме притульовац буду.

Верим
же нігда не знєвериш
довириє мойо,
та анї кед чарни птахи
престрашиць ме зосцу
зоз словисним краканьом.

Верим
же цепли облапеня твойо
загоя нємири мойо.

ЗАРАБРОВАНИ У ЧАСУ

Тебе подаруєм
кажду хвильку
живота своєго,
тебе подаруєм
шицьки своєї сни,
з очми любови
проводзиць будзем
чапаши твої
и по безкраю ровніни
преткам час
зарабровани
зоз меном твоїм.

Агнетка Костелник Балатинац

ЛЮБИМ ЦЕ

Як чаривна палічка
одбліск зоз твоїх очох
прицагнул очи мойо.
Як сон прекрасни
роки праходзели
и ані єдну минуту дня
без ошмиху твойого
задумац сом нє могла.
Пришол ши несподзівано
и остал занавіше.

Любим це,
як іншак повесц?

Насправди це любим
и жадам же би ши то знал.

Знам же знаш,
але знам и же
чловек люби
наглас чуц:
„Любим це!“
гоч чувствує.

ОДКРОВЕНЕ

Ти без словох
шицко поведол,
Ти без гласу
зашпивал о щесцу,
Ти без дотхнуда
дотхнул шерцо мойо
и заблісли очи
як гвозди небесни,
з безкрайним
радосним бліском,
одкриваюци Швету
щепліве ество.

Агнетка Костелник Балатинац

ЄДНОСТАВНО, БУЦ ЩЕШЛІВИ

Любиц тебе значи:
мац радосць у душы,
мир у шерцу,
благосць у словох.

Любиц тебе значи:
глaskaц з попатрунком
кажды камень, кажду птицу,
одушевийовац ше
зоз швітаньом и змерканьом,
плівац по хмарох ніжносци
и віше буц нашмейни.

Любиц тебе
єдноставно значи:
буц щешліви.

Агнетка Костелник Балатинац

ПРИПОЗНАВАМ, ЛЮБИМ ЦЕ

Далеско од тебе
обніма ме
жажда за хвильку
кед це знова увидзим.

У думкох
твоя нацмейна подоба
рисує опміх на моей твари.

У дупши мир,
у шерцу радосці
бо конечно
припознавам себе
же це любим.

Агнетка Костелник Балатинац

ТИ И ЛЭМ ТИ

Ти и лэм Ти
врациц можеш
мир душы моей.

Лэм ти и ёднино Ти
зробиц можеш
же би ми душа була
источашн€
и розбавено радосна
и непроповедзено мирна.

Лэм Ти и ёднино Ти
зробиц можеш
же бим ше будзела
насправди щепліва
дзень за днём,
бо знам же ши ту
и же ше віпе можем
безрезервно опрец на Тебе.

Агнетка Костелник Балатинац

ТЕБЕ

Тебе
зашпивам
найкрасшу шпиванку,
Тебе
знєєм з Мешачка зарю.
Тебе
подаруєм
найкрасшу гомбулю
з ядловца крачунского,
Тебе принесем
перши квиток
квица ярнього.
Тебе
замкнем
до шерца свойого
Тебе
занавише зачувам
од шицкого злого.

Агнетка Костелник Балатинац

ЗАНЕШЕНОСЦ

Чекаюци у предворю
На капку доброти
Запожнела сом войсц
До хижі спознаньох.

Патраци з очми
Занешенима
Не видзела сом
Арево у лёшэ.

Ослушуюци зоз шерцом
Не чула сом
Глас розуму.

Агнетка Костелник Балатинац

НЕ, ТИ НЕ ЗА МНЕ

Не, ты не за мне,
але жадам же биши бул

не, не пімеш буц
любоў моёго живота,
але жадам же биши бул

не, не пімеш заспац
на рукох моїх,
ані ше будзиц коло мне

але жадам це
гойсац док не запіши
и рано зобудзиц
з поцилунком

не, не пімем це любиц,
але **ЛЮБИМ ЦЕ**

Агнетка Костелник Балатинац

УМЕРТВЕНА СОВИСЦ

Швичка догорює,
цмota уходзи през облак.
Жывот,
як лісток лістопадного древа
гойса ше
на ценкей ніткі,
лежыць под тарху
нелюдских,
аружтвено прилаплівих нормох.
Завалює ше краса душы
под тарху материялного,
дави ше чловек
у блаце глобалного,
умера чловечносц,
зродзуюци
безкрупулозносц.
«Люб ближнього свайога»
у християнски опредзеленей жеми,

лесм флоскула,
празне виречене,
лесм плата
на умертвеней совисци
оправданей
з неоправданим
ритмом живота,
котра ше лесм з часу на час
таргнє
у даяких чежких часох,
у рану Воскресеня,
кед гар небриги
розгарнє витор болю.

КВАДРАТУРА РОЗУМА

У квадратури
власного розуму
зарабровани,
муриска непреходни,
пространства зацмети,
обтерховани з кождодньовосцу,
лесм цо не досягли материялне
котре непреривно вимика,
празних духовних кишенкох
рушаю гу вичносци.

Агнетка Костелник Балатинац

МОЙ ШВЕТ

Мой швет ләм мой
а твой ләм твой.
Правда, препләтаю ше,
дзекеди иду ведно,
притримую ёден другого,
ноша терхи,
дзеля радосци,
але кед слунко зайдзе,
и ноц завре облаки
вонкашньюосци,
мой швет ләм мой,
а твой ләм твой.

Агнетка Костелник Балатинац

ПРЕШЛОСЦ

Неконтроловано
Знемирююцо
Вшie ёднак боляцо
А незаобиходно
Враца ше
Будзi здогадованя
И прави кажди раз
Нови рубцы
На старых ранох.

Агнетка Костелник Балатинац

Recenzija

Ostaviti trag za sobom!

Nema , niti je bilo, niti će biti ljudskog bića koje svjesno ili nesvjesno u sebi ne nosi upravo ovu potrebu – ostaviti trag za sobom. Prolazeći kroz život, od samog rođenja pa do posljednjeg daha, većina naših postupaka vođena je upravo ovom željom, ili točnije rečeno potrebom, da za nama ostane trag po kojemu će nas pamtitи kada nestanemo iz ovog života. Trag, koji će svjedočiti da smo postojali, da smo bili dio života na ovom planetu, da smo nešto vrijedili.

Bilo da u sebi nosimo nadu, ili točnije vjeru, da poslije života postoji život ili ne, svi mi težimo ka nezaboravnosti, ka vječnosti.

Ljudski um je neistraženi i nerealiziran fenomen u kojem se vode unutranje borbe, kojih

mi , ljudi u većini slučajeva nismo svjesni niti možemo zaviriti u dubine njegovog djelovanja. Odatle i dolazi površnost. Odatle i dolazi ta ogromna masa ljudskog roda, koja kroz život prolazi poput sjenke, zatvorenog uma i zatvorenih očiju, zatvorenog srca, nesposobna da uhvati dašak istinskog značenja i vrijednosti života na ovom planetu. Jer, princip manjeg otpora je jednostavnije svladati i upražnjavati – lakše je ići kuda svi idu, raditi što drugi rade i misliti što ti drugi kažu da trebaš misliti.

I tako, iskonska potreba za ostavljanjem traga za sobom i zatvoreni umovi u ogromnoj većini populacije dovode do ostavljanja za sobom negativnog traga u vidu mržnje i ratova, oholosti, sebičnosti, bola, ili još češće do odlaska bez vidljivog traga. Upravo kao sjenka!

S druge strane postoje ljudi čiji su umovi otvoreni, čija su srca otvorena koji široko otvorenih očiju idu kroz život i vide, i čuju, i razumiju. Njihovi umovi probijaju bedeme površnog pogleda, površnog osjećanja i, uostalom, svega površnog u postojanju i vide

Dubinu. Pišemo velikim slovom Dubinu, zato što je ona smisao života, i početak života i njegov kraj.

Ovi ljudi vide i razumiju. Ovo razumijevanje za njih same donosi buru različitih osjećanja, pretežito dvojnih – radost što im je dan blagoslov razumijevanja i sjetu, tihu tugu što ostali nemaju tu sposobnost. Oni posmatraju svijet oko sebe I često iz dubine duše hoće provrištati : « .... а тераз отвор очи и огляднї ше коло себе,...», kako bi razbudili ljudstvo iz mamurne otupljenosti, upravo kao draga nam pjesnikinja Ahnetka Kostelnik Balatinac.

Upravo kao pjesnikinja, koja ne prestaje tražiti ono što je skriveno u Dubini, što je nevidljivo običnom oku i duši. Ahnetka Kostelnik Balatinac je jedna od rijetkih osoba koje i vide, i čuju, i razumiju, koja izgara željom da pomogne svima oko sebe da i oni vide, i čuju i razumiju.

« Я зnam же на швецे и таких и иншаких людзозх ест!» kaže pjesnikinja.

Ja znam da smo svi različiti, ja znam da nas ima i dobrih i loših, znam da postoje oni koji

s pokoljenja na pokoljenje prenose iskrenost, marljivost, poštovanje prema drugima, i da ima onih koji s pokoljenja na pokoljenja prenose samoljublje i preokupiranost samo sobom i svojim potrebama, ne obraćajući pažnju na stradanja drugih oko sebe. Pjesnikinja nam želi naglasiti da, iako vidi nepravednu razliku među ljudima na svijetu ona ne osuđuje, ona ne mrzi. I kroz svoje stihove i nama poručuje da i mi prihvatimo istinu sadašnjeg vremena bez osude, s iskonskom ljubavlju koja u nama postoji od samog početka našega postojanja.

« По драги праведнікох
Крачац витривало
Велї нє жадаю....
Лєбо нє знаю.....»

Pjesnikinja nam otkriva još jedan vid nesebične ljubavi prema ljudima, kada je Isus poslao apostole u svijet rekao im je “Idite i učite druge....” . Ovo je veoma važan moment u razvoju čovječanstva kojega Ahnetka Kostelnik Balatinac veoma dobro razumije. Ako se Isus i meni obratio riječima “Idi i uči druge!” dao

mi je sposobnost vidjeti, čuti, razumjeti, stoga je moja sveta obveza zbog ljubavi prema čovječanstvu i samom Isusu da prenesem to znanje, tu svjesnost na druge.

Ako postoje ljudi koji “ne znaju” treba im pomoći da saznaju da bi i oni mogli osjetiti mir u duši i radost u srcu. Treba ih dovoljno voljeti da bi im se pokazao put, i dovoljno poštovati da im se da za pravo odlučiti hoće li krenuti tim putem ili ostati na putu “bez želje”. Upravo stihovima, koji se nalaze u ovoj zbirci pjesnikinja nam iz čiste, iskrene ljubavi prema svima nama daje slobodan izbor – primiti informaciju i nju iskoristiti za svoj razvoj u “pogledu u Dubinu” i razumjeti što znači «.....љубиц тебе једноставно значи: буџ ћешлїви.», ili ćemo i dalje kao sjenke prolaziti kroz život zatvorenih očiju, ušiju i srca. Jesmo li svjesni koji uzvišeni poklon nam daruje pjesnikinja?

Saznanje «Знам жеши ту, више ши бил и више останеш!» donosi neprikosnoveni mir u duši, spokoj i sigurnost da koliko god je nepravde oko nas uvijek postoji netko tko

će svojom nježnom brigom i ljubavlju ublažiti svaku nepravdu i svaku bol, i koji će blagosloviti i sudjelovati u svakoj našoj radosti i uspjehu; dat će nam snage i strpljenja za teške trenutke «Свойо щире спрја виложим на дланї, най лем джобу до ньго кед им так весело!».

Naša odluka da “gledamo u Dubinu” neće ukloniti zlo i nepravdu oko nas, ali će nam dati snagu i razum da se protiv njih borimo i kada je potrebno, podnosimo s nadom i vjerom da će u krajnjem rezultatu pobjeda i proslava biti naša. Hvala dragoj pjesnikinji za ovaj nesebični dar!

Čitajući stihove Ahnetke Kostelnik Balatinac čitatelj postupno otvara um, srce, dušu, oči. Pred nama se počinje formirati i otkrivati tajna te nesebične, sveobuhvatne ljubavi, koju posjeduje pjesnikinja i koju nam želi podariti. Počinjemo razumjeti da jednostavna rečenica «Дай нам Боже розлучиц добре од злого.» može prerasti u molitvu koja nas može spasiti od prolaska kroz život poput sjenke, koja ne ostavlja trag za sobom, ili poput nesretnika koji ostavljaju crne tragove. Čitajući ove stihove mi

dobivamo i lekciju kako kroz život prolaziti, a da za nama ostane dobar trag. « ....а нїѓда, баш нїѓда крижком слово єдно другому не гуторели.» и « Гомбуља постала жвератко швету коло себе, як цо и ми жвератко єдни другим.».

Volite! Volite nesebično i iskreno i ta će se ljubav oslikavati na ljudima oko vas kao u ogledalu.

Volite ljude, volite prirodu, volite gradove i sela, volite humor i smijeh, volite prijatelje i neprijatelje, volite i radost i tugu...volite!

I ne zaboravite voljeti narod u kojem ste voljom Božjom bili rođeni. Još jedna od vrlo značajnih poruka Ahnetke Kostelnik Balatinac je: volite i ponosite se svojim narodom. Volite i ne zaboravlajte povijesni razvoj svog naroda da bi ste mogli prenijeti tu ljubav na vašu djecu. Istina da je velika razlika između “nekad” i “sad”, što pjesnikinja s određenom dozom sjete predstavlja kao neminovni tijek razvoja društva (« ....калан не мали, та го не знїмали....») , ali to ni u kom slučaju ne mora značiti potpuno odbacivanje korijena od kojih smo potekli mi i naša djeca.

Čak i u tehnološki razvijenom i užurbanom dobu ne može se iz duše ljudskog bića izbaciti potreba pripadnosti. Mlada, tehnološka generacija, kao i sve prethodne generacije, u dubini svoje duše pripada istim korijenima jer, kako kaže pjesnikinja «.....з колена на колено любов пастска до генох записана.» . Na nama je samo da im omogućimo da sagledaju svoju pripadnost i da im pomognemo da budu ponosni zbog nje. Ne nama je samo da tu mladu generaciju volimo ljubavlju dovoljno snažnom da ih nauči voljeti!

Ostaviti trag za sobom!

Pjesnikinja tople riječi i ljubavi, predodređena je da to bude samim svojim rođenjem. Ahnetka Kostelnik Balatinac ispisuje svoj trag stihovima. Ispisuje i upliće svoju dušu u svaku riječ poklanjajući nam sebe svu.

I za kraj, draga osoba koja čitaš ove stihove i ove redove

«ТЕРАЗ ТВОЙ ШИОР!»

Nadija Ljahovič,
(Canada)

БИОГРАФІЯ

Агнетка Костелник Балатинац народзена 27.01.1962. року у Миклошевцах. Основну школу закончела у Миклошевцах и Чаковцах, перши два класи общого штредньошколского образования у гімназії у Вуковаре, а штредню унапрямлену школу у Борове. По фаху є технічар обуї.

Од малючка ю пристаю спорту и культуры. Ище у дзесцінстве почала танцювац у КУД „Якім Говля“ у Миклошевцах, у котрим познейше була и водітелька фольклорнай секцыі. Як школьнікі почина писац и обявійовац пісні у часописах на рускім языку „Піонірска загадка“, „Літературне слово“, „Мак“, „Нова думка“, „Венчик“ и „Думки з Дунаю“.

Пред Отечествену войну поезия ёй обяўёвана у зборнікох младых Вуковару. Була водзителька Літературно-рецитаторскай секцыі у Союзу Русинох и Українцах РГ.

Под час Отечественай войны обяўюс поезию у „Новей думки“ под псевдонімом „Дюрдіца“.

По Отечественай войни закончус курс за графічнага и веб дизайнера и активна ше укллючуе до культурнага, политичнага и літературнага жыцця Руснацах у РГ. Член є редакцій „Новей думки“, „Венчику“ и „Думках з Дунаю“, тиж так є и представителька Руснацах у Осецко-барањскай жупаніі, а сдан мандат була и предсідателька КУД Руснацах Осиек. Пише драгописи, репортажы, статі, поезию и пісні за дзеци.

Авторка є двох самастойных збиркох поезий на рускім языку „Камень гора“ (2008.) и ілустрованай збирки поезий за дзеци „Їжик Міжик“ (2011.) у виданю Союзу Русинох РГ.

Одана є и жыє у Осиеку.

ЗМИСТ

Слово редактора.....	5
Дом.....	9
Драга далёка.....	11
Руснаци занавше остали.....	13
Хлеб наш насущни.....	17
Корені.....	23
Мост слизох.....	27
Гомбуля.....	31
Сушедово.....	33
Вуковар.....	35
Остатнє швитанє.....	39
Вуковару з любову.....	41
Вше ши зо мну.....	43
Писня «пайташови».....	45
Врациш ше.....	49
Тераз твой шор.....	51
Людзох ми врац, Боже мой.....	55
Заври очи.....	57
Залюбена до очох твоїх.....	59
Мрия.....	61
Верим.....	63
Зарабровани у часу.....	65
Любим це.....	67
Одкровене.....	69
Єдноставно, буц щешліви.....	71
Припознавам, любим це.....	73
Ти и лем ти.....	75

ЗМИСТ

Тебе.....	77
Занешеноц.....	79
Н€, ти н€ за мн€.....	81
Умертвена совисц.....	83
Квадратура розума.....	85
Мой швет.....	87
Прешлосц.....	89
Recenzija.....	91
Биография.....	99

Гомбуля

